

19 Απριλίου 2018

Η Ανάσταση που άργησε... (π. Σίμων Μοναχός)

/ [Πεμπτούσία](#)

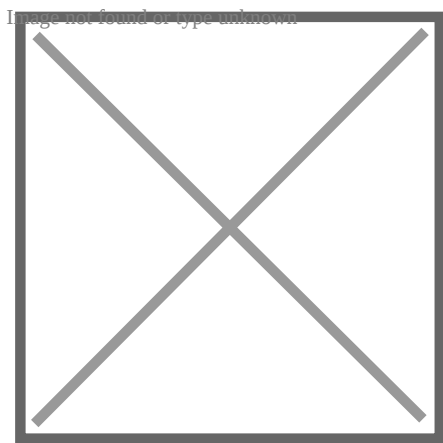

ΜΕΓΑΛΟ ΣΑΒΒΑΤΟ βράδυ. Ο Γέροντας, λαμπροφορεμένος, υποδεχόταν τον κόσμο και έ-παιρνε τις λειτουργίες. Είχε ετοιμάσει τα καντή-λια από νωρίς. Έτοιμα όλα, σβηστά. Άρχισε το «Ευλογητός», πήρε καιρό μέσα στά μαύρα του τα ράσα, με τους βοστρύχους των μαλλιών και των γενειών του να λάμπουν.

Σοβαρός-σοβαρός. Ανοι-γόκλεινε την πόρτα, παραπατούσε, αλλά έτρεχε κιάλας, προσκυνούσε τις Δεσποτικές εικόνες, τον θρόνο, έμπαινε στο Ιερό, έπαιρνε τις λειτουργί-ες, ψέλναμε τον Κανόνα «Κύματι θαλάσσης». Δεν είχε ο Γέροντας χρόνο κοσμικό, είχε χρόνο λει-τουργικό. Μαζευόταν ο κόσμος, πολύς κόσμος. Χριστιανοί, που τον αγαπούσαν, αλλά και άλλοι από την γειτονιά δρασκέλιζαν την μάντρα, σκύβον-τας από το μικρό πορτάκι, άρρωστοι, νοσοκόμες, γιατροί. Καθυστερούσε ο Γέροντας. Σβηστά τα φώτα. Ψέλναμε, ξαναψέλναμε, δεν έβγαινε να πη το «Δεϋτε, λάβετε φῶς». Έφευγα από το ψαλτήρι, να πάω στο Ιερό, μου έλεγε:»Ξέρω, ξέρω». Αδημο-νία. Οι άλλες εκκλησίες σήμαναν ήδη Ανάσταση, βαρελότα πέφτανε κι αυτός δεν έβγαινε.»Ξέρω, ξέ-ρω», μου λέει.»Όποιος θέλει να φύγη. Δέν μπορεί. Ας τους βάλουμε στην εκκλησία, τά προβατάκια του Χριστού μας, Βαγγέλη. Μέσα στην κιβωτό είναι μιά φορά τόν χρόνο. Ας καθυστερήσουν. Ψάλλε εσύ, ψάλλε». «Τά είπα, Γέροντα, πάλι καί πάλι».

Τέλος πάντων, βγήκε. Άλλο πανηγύρι. Έκουνούσε την λαμπάδα γελώντας, βλέποντας το φως. «Επεφταν οι Χριστιανοί κι εκείνος εκουνούσε την λαμπάδα του. Πήραν το φως, διαδόθηκε παντού, έξω στις αυλές. Ψέλναμε: «Τὴν Ἀνάστασίν Σου, Χριστέ Σωτήρ». Βγήκαμε, καθυστερούσε, χαιρε-τούσε, ευλογούσε, σταύρωνε. Ανέβηκε σ' ένα πε-ζούλι, απέναντι από τον ναό, και πήγαινε πέρα-δώθε. Γελούσε, έλαμπε το πρόσωπο του, σωστό παιδί. Ό κόσμος περίμενε το Εύαγγέλιο.

Άφού «έπαιξε» κάμποσο, πηγαίνοντας πέρα-δώθε,

εστάθη. Άνοιξε το Ευαγγέλιο, δόξασε την Αγία Τριάδα, διάβασε το κείμενο, το εωθινό, όχι το σύνηθες, αλλά το άλλο, το μεγαλύτερο. Δόξα σοι, είπε το «Χριστός Άνέστη», χτύπησαν οι καμ-πάνες. Δεν είχαν πολλά βαρελότα. Ψέλναμε όλοι, όλος ο λαός. Νέα χαρά τώρα. «Χριστός Άνέστη», φώναζε. Περιδιάβαινε στο πεζούλι, μετά χάθηκε στον κόσμο. Είχε πάει η ώρα 1:30. Μπήκαμε στην εκκλησία. «Ψάλτε, ψάλτε», έλεγε. Λιβάνιζε σε κάθε ωδή. Ψέλναμε τις Καταβασίες. Εάν μας ξέφευγε κανένα τροπάριο και το λέγαμε μόνο μια φορά, αυτός μας έλεγε: «Πές το πάλι». Μνημόνευε στήν πρόθεσι χιλιάδες ονόματα. Είχε πάει 2:30 το πρωί. Ο κόσμος είχε εγκλωβιστεί. Μόνον οι Έλληνες ξέ-ρουν τι σημαίνει, να πας κάπου να αναστήσης και μετά να πας να φας. Ακόμα και οι Χριστιανοί θέ-λουν να είναι 2 η ώρα στο τραπέζι κι εμείς μόλις που είχαμε αρχίσει.

Είπα το «Όσοι είς Χριστόν», τον Απόστολο, δια-βάστηκε και το Ευαγγέλιο και ήρθε η ώρα των κατηχουμένων. Τρείς την νύχτα άρχισε να μνημονεύη τους ζωντανούς, χιλιάδες ονόματα. Πολλοί έφυγαν από την εκκλησία. Πήγε η ώρα 4:00 κι ακόμα να βγουν τα Άγια. Τέλος πάντων, ευδόκησε να πάψη τα μνημόνια. Βγήκαν τα Άγια κι άρχισε πάλι να μνημονεύη. Μπήκα στο Ιερό και μου λέει: «Χαίρον-ται, Βαγγέλη μου, χαίρονται οι πεθαμένοι». Κι εγώ του απαντώ: «Δεν ξέρω αν χαίρωνται οι πεθαμέ-νοι. Οι ζωντανοί όμως;». Μου λέει: «Χαίρονται κι αυτοί, Βαγγέλη μου, ψάλλε, ψάλλε». Καί τι να ψάλλω; Περίμενα να τελειώση.

Τελείωσε, μας κοινώνησε όλους, μας έδωσε ό-λα του τα κρασιά και τα πρόσφορα και τ' αυγά, και φύγαμε κατά τις 5:00. Σκέφθηκα: «Δεν ξανάρχομαι του χρόνου, απαπαπα!!!». Τον επόμενο χρόνο δεν λειτούργησε. Ήταν η τελευταία πασχαλιάτικη Λειτουργία, που έκανε μόνος του, με το ποίμνιό του, ο ποιμένας ο καλός, ο ευλογημένος.»

Πηγή: Σίμωνος Μοναχού, π. Ευμένιος - ο κρυφός Άγιος της εποχής μας, Αθήναι 2009, σσ. 110-114.